

Arrest

nr. 165 925 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 06/07/2015

Overdracht CGVS: 14/09/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 22 oktober 2015 van 14u tot 17u25, bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Depovere, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in het dorp Nawabad in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa. Van 1996 tot 2000 studeerde u journalistiek aan de universiteit in Kaboel. Van 2002 tot 2004 werkte u voor het radiokanaal Subakher

Afghanistan. Van 2005 tot 2007 werkte u voor Ariana TV en werkte u tegelijk aan een project voor Voice of America. Van 2007 tot 2008 werkte u voor het ministerie van Onderwijs. Van 2009 tot aan uw vertrek werkte u als nieuwsmanager voor Shamshad TV. In 2010 vroegen de dorpelingen in Nawabad om te stoppen met uw werk voor de media. U verhuisde hierop naar Kaboel. In maart 2014 kreeg u twee berichten op uw gsm waarin u beledigd werd en met de dood bedreigd. Uw werk diende een klacht in bij het National Department of Security (NDS). Een agent kwam langs om de klacht op te nemen. Enkele weken later werd u uitgenodigd op het NDS. U kreeg een kopie van twee taskara's van de taliban die verantwoordelijk waren voor de bedreigingen. In januari 2015 werd u opnieuw bedreigd. Dit keer met de boodschap dat u nieuws over de taliban moest verspreiden via Shamshad TV. U kreeg dagelijks vijf tot zes nieuwsberichten van de taliban via uw gsm. U werd ook gebeld door Zabihullah Mujahed, de woordvoerder van de taliban. In maart 2015 kreeg u een dreigbrief van de taliban. In juni 2015 kreeg u de mogelijkheid om met uw werk naar België te komen om over een conferentie van de NAVO te berichten. U vertrok op 21 juni 2015 uit Afghanistan en kwam diezelfde dag in België aan. U vroeg op 6 juli 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een paspoort, een taskara, een rijbewijs, twee diploma's van het ministerie van Hoger Onderwijs en een vergunning van het ministerie van Informatie en Cultuur, 17 werkbadges, 10 aanbevelingsbrieven, een telefooncontract, een aanvraag voor een wapenvergunning, een weigering van de Verenigde Staten voor een visum, een brief van Shamshad TV gericht aan de NDS, een dreigbrief en gsmberichten van de taliban, een taskara en een telefooncontract van talibs en algemene informatie over aanslagen en dreigementen aan de hand van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden gesteld dat het UNHCR in haar "Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from afghanistan" van 6 augustus 2013 stelt dat journalisten en andere personen die in de media betrokken zijn bij kritische verslaggeving met betrekking de Afgaanse overheden en andere actoren mogelijkerwijze nood hebben aan bescherming omwille van hun al dan niet vermeende politieke en/of religieuze overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat u in de loop van uw carrière binnen de media betrokken zou zijn geweest bij kritische berichtgeving en als gevolg daarvan zou zijn gevisieerd. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet louter op basis van uw activiteiten in de media worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast zijn uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban dermate vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zegt in maart 2014 twee doodsbedreigingen te hebben ontvangen op uw gsm (CGVS, p. 9). U zou dan meteen de NDS hebben ingeschakeld om onderzoek te voeren (CGVS, p. 9, 10 en 14). U kan echter niets concreets vertellen over dit hele gebeuren. U wordt gevraagd hoe deze zaak van die twee dreigberichtjes zo meteen bij de nationale veiligheidsdienst van Afghanistan is terechtgekomen maar u antwoordt naast de vraag (CGVS, p. 14). U wordt gewezen op de discrepantie tussen het loutere feit dat er twee berichtjes werden gestuurd en het onmiddellijk inschakelen van de nationale veiligheidsdienst van Afghanistan en opnieuw gevraagd hoe de zaak bij hen is terechtgekomen maar u antwoordt opnieuw naast de vraag (CGVS, p. 14). De vraag wordt opnieuw herhaald maar u geeft opnieuw geen antwoord op de vraag (CGVS, p. 14). U wordt dan expliciet gevraagd uit te leggen waarom die zaak niet eerst via de politie is gegaan waarop u zegt dat de politie niet de bronnen heeft om iemand te vinden en dat zij criminele zaken behandelen en geen politieke zaken, wat opnieuw niet verklaart hoe die zaak meteen bij de nationale veiligheidsdienst is terechtgekomen (CGVS, p. 14). Dergelijke ontwijkende verklaringen roepen ernstige twijfels op.

U wordt verder gevraagd om informatie te geven over het bezoek van de NDS aan uw kantoor waarop u louter kan meegeven dat jullie de zaak bespraken en dat ze een officiële aangifte vroegen (CGVS, p. 11). Aangespoord om verder te vertellen geeft u geen informatie meer en zegt u louter dat jullie de aangiftebrief meegaven en dat zij hun onderzoek begonnen (CGVS, p. 11). U wordt opnieuw aangespoord verder in detail te treden over dit bezoek waarop u opnieuw zeer vaag blijft en alleen nog meegeeft dat hij zei hoofd van de afdeling Media te zijn en dat u de situatie uitlegde (CGVS, p. 11). U wordt nog enkele keren aangespoord te vertellen wat er allemaal concreet werd gezegd, gevraagd en

afgesproken maar verder dan enkele vage verklaringen komt u niet meer (CGVS, p. 11). U werd dan op de NDS uitgenodigd nadat ze twee daders hadden gevonden (CGVS, p. 9 en 12). U kan echter geen enkele concrete informatie geven over het onderzoek dat zij na uw aangifte zin begonnen. U weet niet hoe zij die twee mannen hebben gevonden (CGVS, p. 11 en 12). U weet niet wat zij verder van plan waren te doen in het onderzoek (CGVS, p. 12). U heeft zelfs geen idee of deze twee daders gearresteerd waren op dat moment en of de NDS dit al dan niet van plan was (CGVS, p. 12 en 13). Ook over de twee daders zelf zouden zij niets hebben gezegd (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt met welke reden zij u dan zouden hebben uitgenodigd op het kantoor van de NDS – aangezien uit uw verklaringen geen enkel nut van dit bezoek kan worden afgeleid – zegt u louter dat ze de kopieën van de taskara's van die twee daders aan u wilden geven, zonder bijkomende uitleg (CGVS, p. 13). U wordt dan gevraagd met welk doel zij u die twee taskara's dan zouden hebben willen geven maar u kan opnieuw weinig overtuigende informatie bieden en zegt u dat dit hun manier was om te laten zien dat ze echt iets aan het doen waren (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk.

U zou dan sindsdien nooit meer hebben geïnformeerd bij de NDS of een andere autoriteit (CGVS, p. 13 en 14). U kan hier echter geen overtuigende verklaring voor bieden. U zegt dat u vond dat ze niets meer konden doen (CGVS, p. 13). Gezien de nochtans snelle en doeltreffende actie die zij eerder op basis van twee gsm-berichtjes hebben ondernomen is dit zeer twijfelachtig. U wordt dan gevraagd waarom u vond dat zij niets konden doen waarop u het weinig steekhoudende antwoord geeft dat, wanneer zij u de taskara van die twee daders gaven en voor de rest nog zeiden dat je voorzichtig moest zijn, u begreep dat ze niets meer konden doen (CGVS, p. 13). U wordt nogmaals om een verklaring gevraagd maar u antwoordt dan volkomen naast de vraag (CGVS, p. 13 en 14). Ook wanneer de problemen in januari 2015 terug begonnen heeft u de autoriteiten niet meer gecontacteerd. Gevraagd wat u heeft ondernomen nadat de taliban u terug begonnen te bedreigen zegt u dat de enige oplossing was om het land te verlaten (CGVS, p. 16). U wordt dan expliciet gevraagd waarom u de autoriteiten niet opnieuw heeft gecontacteerd maar uw antwoord, namelijk dat u dacht dat het ernstig was en dat u niet wilde dat iemand zou meewerken of helpen in deze zaak omdat zij geen aanslag zouden kunnen tegenhouden, houdt geen steek (CGVS, p. 16). De vraag wordt dan herhaald maar u geeft een ontwijkend antwoord (CGVS, p. 16).

Er kunnen nog andere elementen in uw handelswijze sinds het begin van uw problemen opgemerkt worden die vragen oproepen over uw beweerde vrees voor vervolging. Naast het feit dat u sinds maart 2014 de autoriteiten niet meer heeft gecontacteerd in verband met uw problemen is het tevens opvallend dat u tot juni 2015 gewacht heeft om uw land te verlaten, en zelfs nog gewoon bleef werken. Meer nog, u bent uiteindelijk gewoon vertrokken in het kader van uw werk, losstaand van uw problemen (CGVS, p. 7 en 8). Wanneer u dan gevraagd wordt om deze vaststelling te verklaren geeft u louter mee dat de visumaanvraag – voor België – al twee maanden eerder was ingediend (CGVS, p. 16). U voegt hier nog aan toe dat u dacht nog voldoende tijd te hebben omdat de taliban u nog steeds nieuwsberichten toestuurd, wat er volgens u op zou wijzen dat zij nog niets tegen u zouden ondernemen (CGVS, p. 16). Dergelijke verklaringen voor het feit dat u zo lang na het begin van de problemen pas het land verliet en dit zelfs louter in het kader van uw werk zijn niet aannemelijk. De vaststelling dat u beweert problemen te hebben met de taliban omwille van uw werk maar dat u nog anderhalf jaar bent blijven werken en uiteindelijk het land verliet in het kader van uw werk doet ernstig twifelen aan deze problemen met de taliban.

Het is verder vreemd dat u door de taliban met de dood bedreigd werd – ze dreigden dat u “heel snel gedood” zou worden – maar dat zij op geen enkele manier hiernaar gehandeld hebben (CGVS, p. 9). Gedurende bijna een jaar gebeurde er niets. In januari 2015 werd u dan opnieuw bedreigd (CGVS, p. 9 en 10). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u wel nog ging werken maar dat u uw sociale activiteiten beperkte, is weinig overtuigend (CGVS, p. 14). Ook nadat de problemen opnieuw begonnen in januari 2015 is er niets gebeurd tot aan uw vertrek in juni 2015. U vermeldt louter een dreigbrief, gestuurd in maart 2015, en enkele telefoontjes waarmee zij u wilden overtuigen om hun nieuws uit te zenden (CGVS, p. 9). U wordt dan gevraagd waarom de taliban in dat half jaar voor uw vertrek nooit iets tegen u hebben ondernomen, hoewel u niet op hun eis inging, waarop u louter gist dat zij “misschien wachtten tot ze zeker waren dat u niet zou doen wat ze wilden”, wat maar weinig kan overtuigen (CGVS, p. 17). Ook na uw vertrek is er niets meer gebeurd met betrekking tot uw problemen met de taliban (CGVS, p. 16 en 17). U zegt in dit verband dat uw familie zich schuilhoudt (CGVS, p. 17). Dit is weinig overtuigend, gezien uw familie – uw moeder, broers, vrouw en kinderen – gewoon in uw dorp in Kapisa wonen (CGVS, p. 5, 6 en 17). U wordt dan op de mogelijkheid gewezen dat de taliban hen in uw dorp zou kunnen vinden – zoals zij ook uw adres in Kaboel en uw telefoonnummer waren te weten gekomen – en opnieuw gevraagd te verklaren waarom de taliban na uw vertrek niets heeft vernomen maar u kan

louter nog meegeven dat uw telefoonnummer op het televisiescherm verscheen en dat vrouwen in huis blijven (CGVS, p. 17).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, taskara, rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet betwist worden. De werkbadges, aanbevelingsbrieven, diploma's en werkvergunning van het ministerie van Informatie en Cultuur en de visumaanvraag voor de Verenigde Staten hebben betrekking op uw werk in de Afghaanse media, wat niet meteen ter discussie staat. De documenten met betrekking tot uw aanvraag tot een wapenvergunning uit 2010 kunnen de geloofwaardigheid aangaande uw problemen in 2014 en 2015 evenmin herstellen. Wat betreft de brief met hoofding van Shamshad TV gericht aan het NDS over uw bedreigingen door de taliban dient gezegd dat aan een dergelijk document maar weinig bewijswaarde kan worden toegedicht, zeker gezien het een kopie betreft. Ook de kopieën van gsm-berichtjes en de dreigbrief van de taliban en de taskara en het telefooncontract van de personen van wie u beweert dat het talibs zijn zijn, gezien de maakbaarheid van dergelijke documenten, op zich niet in staat om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. De algemene informatie die u neerlegt met betrekking tot een bomaanslag in Kapisa, een dreigement van de taliban aan journalisten en een foto van een gewond persoon in een ziekenhuis, van wie u zegt dat het een journalist is, hebben geen betrekking op uw specifieke geval en kunnen dan ook maar weinig bewijswaarde worden toegedicht met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;

en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, oktober 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad oefent *in casu* een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en de toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil. De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Het profiel van journalist wordt door de Commissaris-generaal niet betwist, maar de Commissaris-generaal acht verzoeker in de loop van zijn carrière binnen de media onvoldoende betrokken bij kritische berichtgeving en uit verzoekers verklaringen zou niet blijken dat hij als gevolg van zijn werk zou zijn gevisieerd. In de bestreden beslissing echter wordt uitgegaan van een partiële lezing van de *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 6 augustus 2013 (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2) en wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker niet onder deze richtlijn kan worden gebracht. De Raad acht het immers aannemelijk dat verzoeker na zijn studies journalistiek van 1996 tot 2000 sinds 2002 het beroep van journalist uitoefende, in deze hoedanigheid meermaals expliciet gelinkt werd aan ISAF en nood had aan begeleidende veiligheidsmaatregelen aangezien hij omwille van zijn functie werd gevisieerd. Sinds 2009 werkte verzoeker als nieuwsmanager voor Shamshad TV en ging hij tevens meermaals als journalist naar het buitenland om NAVO-conferenties over Afghanistan te verslaan (onder andere 19-20/11/2010 in Lissabon, 5/12/2011 in Bonn, 12/2014 in Londen en 24-25/6/2015 in Brussel). De omstandigheden van deze werkzaamheden worden gestaafd door meerdere door hem neergelegde stukken (Documenten, stuk 10, nr. 1, 4, 5, 9, 13) en worden niet ontkracht door tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker maakt *in casu* het potentiële risicoprofiel van journalist *in casu* nieuwsmanager met een bijzonder profiel, zoals beschreven in de *“Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 6 augustus 2013 (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2) aannemelijk, alsook het feit dat hij hierdoor wordt gevisieerd. Verzoekers profiel komt ook overeen met een tweede categorie waarvoor het UNHCR in zijn recentste richtlijn internationale bescherming adviseert, namelijk de potentiële risicocategorie van burgers die gelinkt zijn met of die beschouwd worden als iemand die steun verleent aan de internationale gemeenschap, met inbegrip van de internationale militaire strijdkrachten. Er bevinden zich in het administratief dossier geen tegenstrijdige of ongeloofwaardige verklaringen die zich hiertegen verzetten. De Raad acht het *in casu* aannemelijk dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van een aan hem toegedichte politieke opinie, en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is, noch een binnenlands beschermingsalternatief.

In acht genomen wat voorafgaat wordt verzoeker als vluchteling erkend in de zin van voormeld artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP